

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/31/2020
Identifikačné číslo spisu: 7116011677
Dátum vydania rozhodnutia: 13.01.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7116011677.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Martina Piovartsyho na neverejnom zasadnutí konanom 13. januára 2021 v Bratislave, v trestnej veci obvineného P. K., pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 4To/53/2017, z 8. novembra 2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného P. K. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Košice I, sp. zn. 4T/61/2016, zo 14. februára 2017, bol obvinený P. K. uznaný za vinného zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na skutkovom základe, že

v Košiciach a inde, bez vážneho dôvodu nenastúpil výkon trestu odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Košice I, sp. zn. 10T/48/2015, zo dňa 23. novembra 2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 25. novembra 2015, pričom uznesením tohto súdu zo dňa 15. januára 2016, právoplatným toho istého dňa mu bola podľa ustanovenia § 410 ods. 1 Trestného poriadku zamietnutá žiadosť o odklad výkonu trestu odňatia slobody a toto uznesenie prevzal 6. februára 2016 a napriek tomu do výkonu trestu nenastúpil a až 28. apríla 2016 bol policajtní dodaný do výkonu trestu.

Za to bol obvinenému podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona, s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona.

Krajský súd v Košiciach uznesením, sp. zn. 4To/53/2017, z 8. novembra 2017, podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie obvineného.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach podal prostredníctvom obhajcu dovolanie obvinený P. K. z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Obvinený je toho názoru, že nebola naplnená subjektívna stránka skutkovej podstaty stíhaného trestného činu. Uviedol, že na spáchanie inkriminovaného trestného činu sa vyžaduje úmyselná forma zavinenia, pričom jemu nie je možné pričítať ani jednu formu úmyselného zavinenia v zmysle § 15 Trestného zákona. Keďže obvinený požiadal o odklad výkonu trestu odňatia slobody, vnímal ako prirodzené nenastupovať na výkon tohto trestu do momentu, kedy bude o jeho žiadosti rozhodnuté. Doručovaniu rozhodnutia o jeho žiadosti sa nijakým spôsobom nevyhýbal, pričom vedomosť o tomto rozhodnutí nadobudol 6. februára 2016, teda až po pôvodnom termíne nástupu na výkon trestu odňatia slobody. Nakoľko rozhodnutie o zamietnutí neobsahovalo informáciu o novom termíne nástupu, obvinený iniciatívne, rešpektujúc rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o odklad, bez zbytočného odkladu kontaktoval súd, aby mu bol pridelený nový termín nástupu. Obvinený má za to, že opísaný skutkový stav nebol napadnutým rozhodnutím správne právne vyhodnotený v rámci aplikácie príslušnej skutkovej podstaty trestného činu, a to najmä pri vyhodnocovaní jeho subjektívnej stránky. Vyhodnotenie konania inak ako úmyselné nenastúpenie výkonu trestu odňatia slobody vedie k zbaveniu jeho viny a oslobodeniu spod obžaloby, preto predmetné dovolanie je spôsobilé zásadne ovplyvniť postavenie obvineného. Ak by uvedené okolnosti nevedli k zbaveniu viny, je obvinený toho názoru, že by mali viesť aspoň k zníženiu výmery trestu. Z týchto dôvodov navrhol, aby dovolací súd rozhodol tým spôsobom, že došlo k porušeniu ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, aby zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil na nové prerokovanie a rozhodnutie.

K dovolaniu sa vyjadril prokurátor, ktorý uviedol, že obvinený bol rozsudkom Okresného súdu Košice I, sp. zn. 10T/48/2015, z 23. novembra 2015, odsúdený za obdobný skutok, za aký bol odsúdený napadnutým rozsudkom. V tejto veci taktiež nenastúpil na výkon trestu odňatia slobody ani po tom, čo mu bol povolený odklad nástupu do výkonu trestu. Tvrdenie, že nevedel, kedy má nastúpiť na výkon trestu odňatia slobody v tejto trestnej veci, teda neobstoí. Obvinený po skúsenosti z predchádzajúcej veci musel vedieť, kedy a ako má nastúpiť do výkonu trestu. Rovnako neobstoí ani tvrdenie, že o oznámení súdu z 12. februára 2016, podľa ktorého bol povinný nastúpiť do výkonu trestu ihneď, nevedel, pretože táto písomnosť ako aj všetky ostatné, ktoré prevzal, mu bola doručená na tú istú adresu. V predmetnej trestnej veci podľa prokurátora nedošlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu zisteného skutku ani k nesprávnemu použitiu iného hmotnoprávneho ustanovenia. Skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, pričom vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že išlo o trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. V tomto prípade neboli zistené žiadne okolnosti vylučujúce protiprávnosť činu, prípadne zánik trestnosti činu. Napokon, neboli zistené žiadne pochybenia súdu pri ukladaní trestu. Nakoľko napádané rozhodnutie je vo všetkých výrokoch správne, zákonné a riadne odôvodnené, prokurátor navrhol, aby dovolací súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol dovolanie obvineného.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v intenciách ustanovenia § 378 Trestného poriadku predbežne preskúmal dovolanie obvineného, nezistiac takú okolnosť, pre ktorú by ho bolo nutné odmietnuť z formálnych dôvodov podľa § 382 písm. a), b) alebo d) až f) Trestného poriadku. Na strane druhej však dospel k záveru o nesplnení dôvodov dovolania v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Najvyšší súd poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené. Táto viazanosť sa pritom týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia ako aj konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a teda nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku (R 120/2012-I).

S ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené aktivitou

oprávnenej osoby znalejš práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor či obhajca, je najvyšší súd viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec námietok špecifikovaných v podanom dovolaní (§ 385 Trestného poriadku).

Dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Najvyšší súd uvádza, že v rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku [(veta za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku], ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, tzn. či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a najvyšší súd o ňom rozhoduje v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to, nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Obvinený naplnenie deklarovaného dovolacieho dôvodu odôvodnil tým, že v jeho prípade nebola naplnená subjektívna stránka skutkovej podstaty prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

V kontexte stabilnej rozhodovacej praxe dovolací súd tejto námietke nemohol priznať žiadnu relevanciu. Najvyšší súd už v minulosti na túto tému uviedol, že motív páchatel'a a subjektívna stránka trestného činu sú znaky, ktoré sa síce týkajú psychiky páchatel'a, ale prejavujú sa navonok v spáchanom skutku a dokazujú sa rovnako ako objektívne znaky trestného činu (konanie, následok a príčinný vzťah). Namietanie ich nezistenia alebo nesprávneho čin neúplného zistenia v dôsledku nevykonania dokazovania alebo nesprávneho vyhodnotenia vykonaného dokazovania až v dovolaní nepredstavuje namietanie skutkových zistení a záverov, čo ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nepripúšťa (ZSP 40/2010).

To znamená, že tento dovolací dôvod nemôže napĺňať poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia (S 3/2011). Tu si treba uvedomiť, že zistenie a konštatovanie naplnenia, či nenaplnenia subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu (úmyselnej formy zavinenia) patrí medzi okolnosti podliehajúce normám procesného práva a vykonáva sa v rámci dokazovania tak, ako to predpokladá ustanovenie § 119 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku: „V trestnom konaní treba dokázať, najmä či sa stal skutok a či má znaky trestného činu.“

Pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený P. K. spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorého skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá právny záver vyjadrený v posúdení skutku ako prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Použitú právnu kvalifikáciu odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného prečinu.

Pokiaľ ide o obvineným uvádzanú žiadosť o odklad výkonu trestu odňatia slobody podľa § 410 Trestného poriadku, na ktorú odkazuje aj znenie inkriminovaného skutku, tak k tomu najvyšší súd nad rámec dodáva, že zákon s podaním takejto žiadosti nespája odkladný účinok, čo znamená, že jej podanie bez ďalšieho nespôsobuje zánik povinnosti odsúdeného nastúpiť na výkon uloženého trestu odňatia

slobody v lehote stanovenej súdom. Obvineným prezentovaná interpretácia ustanovenia § 410 Trestného poriadku je preto nesprávna.

Z odôvodnení rozhodnutí okresného súdu ako aj krajského súdu zároveň jasne vyplýva, že obvinený P. K. sa inkriminovaného skutku dopustil vo forme priameho úmyslu podľa § 15 písm. a) Trestného zákona.

Pokiaľ sa obvinený vo svojom dovolaní, prostredníctvom uvedenej námietky, domáha aj eventuálneho zníženia uloženého trestu odňatia slobody, k tomu najvyšší súd poznamenáva, že dovolacie konanie v zmysle § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku neslúži k súdnemu prieskumu primeranosti uloženého trestu, ak tento nevybočuje z hraníc zákonom ustanovenej, resp. upravenej trestnej sadzby.

Nakoľko najvyšší súd v predmetnej veci nezistil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a ani iného dôvodu uvedeného v prvom odseku § 371 Trestného poriadku, rozhodol spôsobom pomerom hlasov 3:0, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.